

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiného a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Detrans s. r. o.**, se sídlem Jelenia 1, 811 05 Bratislava, Slovenská republika, zastoupená JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolačí finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2025, č. j. 6 Af 13/2024-33,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále „*správce daně*“), stanovil žalobkyni podle § 182 odst. 5 daňového řádu celkem šesti rozhodnutími vydanými v období od 8. 4. 2022 do 12. 10. 2022 (dále „*prvostupňová rozhodnutí*“) k náhradě hotové výdaje, které mu vznikly při provádění daňové exekuce. Tyto hotové výdaje správci daně vznikly v rámci exekuce prodejem movitých věcí (konkrétně vrtulníku CABRI G2, rejstříkové značky OK-WRW a výrobního čísla 1251) prováděné na základě žádosti o vymáhání daňových pohledávek od dožadujícího orgánu Slovenské republiky (ze dne 13. 1. 2022, ref. č. SK_e746702022d), která byla nařízena exekučním příkazem ze dne 10. 3. 2022, č. j. 1841479/22/2001-80541-110699 (dále jen „*exekuční příkaz z 10. 3. 2022*“). Konkrétně prvostupňová rozhodnutí stanovila výši hotových výdajů na částku (i) 20 882,42 Kč za hangárování vrtulníku v období od 18. 3. 2022 do 30. 6. 2022; (ii) 15 004 Kč za náklady

související s přeletem vrtulníku; (iii) 20 211 Kč za náklady spojené s vyhotovením znaleckého posudku k vrtulníku; (vi) 24 986,50 Kč za náklady spojené s provedením konzervace vrtulníku; (v) 18 900,20 Kč za hangárování vrtulníku v období třetího čtvrtletí roku 2022 a (vi) 18 150 Kč za hangárování vrtulníku v období čtvrtého čtvrtletí roku 2022.

[2] Proti prvostupňovým rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, která žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 14. 6. 2024, č. j. 19310/24/5100-41453-713295 (dále „*rozhodnutí žalovaného*“), a prvostupňová rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, č. j. 6 Af 13/2024-33, zamítl.

[4] V úvodu svého rozsudku městský soud odkázal na rozsudek ze dne 30. 1. 2025 č. j. 9 Af 9/2024-41, ve kterém se městský soud zabýval skutkově obdobnou věcí mezi týmiž účastníky řízení a v němž dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Městský soud neshledal důvody se od závěrů vyslovených v odůvodnění tohoto rozsudku odchýlit, a proto z něj do značné míry při odůvodnění projednávané věci vyšel. Rovněž přitom neshledal potřebu doplňovat dokazování žalobkyní navrhovanými důkazy, neboť skutkový stav byl dle jeho názoru náležitě zjištěn.

[5] Městský soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, že exekuce proti ní byla vedena neoprávněně, a proto nebyla povinna hradit hotové výdaje správce daně. Žalovaný totiž podle městského soudu přesvědčivě odůvodnil, že nedošlo k zastavení exekuce z důvodů dle § 181 odst. 2 písm. a) a e) daňového řádu, resp. z důvodu vyhovění námitce dle § 159 daňového řádu. Exekuce byla prováděna na základě řádného exekučního titulu, který byl součástí správního spisu a ani neuplynula lhůta pro placení daně. Pozdější doručení exekučního příkazu žalobkyni (až dne 9. 11. 2022) nezpůsobovalo dle městského soudu nezákonnost rozhodnutí o její povinnosti uhradit náklady exekuce.

[6] Městský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, dle níž byla exekuce vedena neoprávněně z důvodu jejího pozdějšího zastavení rozhodnutím ze dne 12. 10. 2023, č. j. 7908895/23/2001-80541-051251 (dále jen „*rozhodnutí o zastavení exekuce z 12. 10. 2023*“). Zopakoval, že v režimu mezinárodní pomoci s vymáháním finančních pohledávek nejsou české dožádané orgány oprávněny žádosti orgánů z cizích států jakkoli posuzovat a odmítnout, vyjma taxativně stanovených důvodů. Správce daně proto postupoval zákonně, pokud na základě žádosti činil úkony potřebné k vymáhání pohledávky. Zákonný byl i postup, jímž správce daně po zpětvzetí žádosti dožadujícím orgánem exekuci zastavil dle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Ke zpětvzetí došlo v důsledku pozbytí účinnosti předběžného opatření, na jehož základě původně slovenské orgány pohledávky vymáhaly. Nejednalo se tudíž o neoprávněné provedení daňové exekuce ve smyslu § 182 odst. 1 daňového řádu. Na tom nic nemění ani odkaz žalobkyně na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2020, č. j. 15 Af 7/2018-38, neboť skutkové a právní okolnosti v dané věci byly odlišné od nynějšího případu.

[7] Námitce, že žalobkyně není a v době vydání prvostupňových rozhodnutí nebyla vlastníkem vrtulníku, městský soud rovněž nepřisvědčil. Městský soud se s touto námitkou vypořádal již v jiném svém rozsudku (ze dne 18. 7. 2024, č. j. 11 Af 7/2024-35), na jehož

pokračování

závěry odkázal. Uvedl, že podle zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví (dále jen „*zákon o civilním letectví*“), převod vlastnictví k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti dnem zápisu do leteckého rejstříku. K převodu vlastnického práva k vrtulníku na jinou společnost tedy nemohlo dojít pouze předáním na základě kupní smlouvy. Nic na tom nezměnila ani argumentace probíhajícím sporem o vlastnictví vrtulníku před slovenskými soudy. Daňové orgány oprávněně vycházely z údaje v leteckém rejstříku, vzájemná práva a povinnosti mezi žalobkyní a společností BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. (na kterou mělo být vlastnické právo převedeno; dále „*BARESJA*“) pro ně nebyly rozhodné.

[8] Konečně městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že skladování vrtulníku mohlo být zajištěno s nižšími náklady. Dostatečným podkladem přezkoumání postupu správce daně je v tomto směru úřední záznam ze dne 11. 3. 2022. Podle něj správce daně oslovil několik konkurenčních subjektů a získal tak možnost porovnat jednotlivé nabídky i představu o obvyklých cenách. Postupoval pak zákonným způsobem, pokud hodnotil nejen nabízenou cenu za uskladnění, ale také veškeré vícenáklady či povinnosti a rizika spojená s jednotlivými nabídkami. Volbu dodavatele, společnosti BLUE SKY SERVICE, s.r.o. (dále jen „*BLUE SKY*“), učinil v souladu se zásadou hospodárnosti, neboť tím mj. minimalizoval náklady na přelet do místa uskladnění. Měsíční cena uskladnění ve výši 5 000 Kč pak odpovídala obvyklé cenové hladině. Na tom nic nemění ani skutečnost, že společnost LION Helicopters s.r.o. (dále jen „*LION Helicopters*“) učinila dne 5. 9. 2023 jednateli spol. BARESJA nabídku s nižší cenou. Správci daně totiž uvedená společnost v březnu 2022, kdy vybíral nejvhodnější nabídku, nabídla cenu výrazně vyšší.

[9] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, kterou opřela o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Městský soud podle ní věc nesprávně právně posoudil a jeho rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný.

[10] Podle stěžovatelky byla daňová exekuce vedena neoprávněně. Proto nebylo namístě ukládat jí náhradu hotových výdajů exekuce. Neoprávněnost exekuce stěžovatelka dovozuje v první řadě z nesprávného doručování v průběhu řízení. Správce daně jí až do listopadu 2022 zasílal na adresu sídla prostřednictvím provozovatele poštovních služeb pouze listinné zásilky bez řádného poučení o důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Za této situace nemohlo dojít k doručení fikcí. Pakliže se stěžovatelce nedařilo písemnosti doručit, měl správce daně povinnost využít dalších možností doručení, např. jejímu jednateli. Stěžovatelka rovněž slovenského správce daně informovala o svém zastoupení zmocněncem (společností ROLICK consult, s.r.o.; dále jen „*ROLICK consult*“), čehož si musel být český správce daně vědom.

[11] Podle stěžovatelky byla exekuce nezákonná od samého počátku. Správce daně nezachoval potřebnou míru pečlivosti, porušení svých povinností si mohl uvědomit a předejít jim. V tomto směru stěžovatelka cituje z odborné literatury, podle níž oprávněnost vedení exekuce odvisí mj. od toho, zda se ze strany správce daně nejednalo o „*neodpovědné vedení exekuce*“. Městský soud v tomto ohledu dospěl v napadeném rozsudku k nesprávnému závěru. Sám žalovaný přitom v jiných rozhodnutích shledal postup správce daně při provádění daňové exekuce do 9. 11. 2022 (od kdy již byly stěžovatelce písemnosti doručovány řádně) nezákonným a dovozoval z toho příslušné

právní důsledky. Stěžovatelka v tomto směru citovala z rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2023, č. j. 18457/23/5100-41453-712140, podle něhož nemohlo dojít k doručení písemností zasílaných správcem daně stěžovatelce fikcí. Proto i následné nařízení a provedení dražby vrtulníku bylo nezákonné. S ohledem na to nemůže obstat závěr městského soudu v napadeném rozsudku, že správce daně postupoval s potřebnou mírou pečlivosti.

[12] Neoprávněnost daňové exekuce stěžovatelka spatřuje též v tom, že tato exekuce (nařízená exekučním příkazem z 10. 3. 2022) byla později zastavena rozhodnutím z 12. 10. 2023. Je tomu tak bez ohledu na skutečnost, že k zastavení exekuce došlo z důvodu podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Odkazuje v tomto ohledu na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 7/2018-38, v němž daný soud shledal, že o neoprávněné vedení exekuce se jednalo i v případě, že odpadl důvod jejího vedení a exekuce byla zastavena podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. V případě stěžovatelky došlo k obdobné situaci. Důvodem exekučního řízení proti stěžovatelce bylo dožádání slovenského orgánu, a to na základě předběžných opatření. Ta však později pozbyla účinnosti, v důsledku čehož „*pozbylo důvodnosti (legitimity) i exekuční řízení vedené českým správcem daně*“.

[13] Stěžovatelka dovozuje neoprávněnost exekuce také ze skutečnosti, že jí v době vydání rozhodnutí o nákladech exekuce nenáleželo (a ani v současnosti nenáleží) vlastnické právo k vrtulníku. Vlastníkem vrtulníku je na základě kupní smlouvy uzavřené dne 3. 5. 2021 a předávacího protokolu ze dne 30. 10. 2021 společnost BARESJA. Ačkoli dosud nedošlo k administrativnímu přepisu vlastnictví k vrtulníku na kupujícího v příslušném českém registru, z hlediska hmotněprávního již vlastnické právo na nového vlastníka přešlo. Rozhodným právem pro smlouvu o koupi vrtulníku je slovenské právo. Dle smlouvy přešlo vlastnické právo na kupujícího převzetím vrtulníku a sepsáním protokolu o předání. O určení vlastnického práva k vrtulníku se na Slovensku vedlo soudní řízení (sp. zn. 70 Cb/47/2023). V rámci něho rozhodl Městský soud Bratislava III dne 13. 2. 2025 tak, že vlastníkem vrtulníku je společnost BARESJA. V návaznosti na to rozhodl správce daně dne 20. 2. 2025 o odkladu daňové exekuce do doby pravomocného rozhodnutí soudu ve věci určení vlastnického práva k vrtulníku. Závěr městského soudu, že daňové orgány neměly důvod vyčkávat na rozhodnutí slovenských soudů v otázce vlastnictví vrtulníku, proto neobstojí. Městský soud současně zatížil řízení o žalobě vadou, neboť k této otázce neprovedl relevantní důkazy. Stěžovatelka v této souvislosti navrhuje provedení důkazu rozsudkem Městského soudu Bratislava III ze dne 13. 2. 2025, č. j. 70 Cb/47/2023-135 (dále jen „*rozsudek Městského soudu Bratislava III*“). Tvrdí, že v tomto případě je dána výjimka z obecného zákazu uplatňování novot v kasační stížnosti podle § 109 odst. 5 s. ř. s.

[14] Ve druhém okruhu kasačních námitek stěžovatelka argumentovala nepřiměřenou výší nákladů exekuce. Stěžovatelka disponuje komunikací mezi společností BARESJA a společností LION Helicopters, podle níž je posledně uvedená společnost schopna zajistit hangárování vrtulníku za 3 000 Kč bez DPH měsíčně. Vypořádání příslušné námitky městským soudem, jenž považoval za dostatečný podklad pro hodnocení postupu správce daně úřední záznam ze dne 11. 3. 2022, je nesprávné. Pokud byl městskému soudu předložen důkaz prokazující nabídku nižší ceny, měl postup správce daně důkladně přezkoumat a ověřit správnost a úplnost předpokladů, z nichž správce daně při svém rozhodování vycházel.

pokračování

[15] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Podle žalovaného stěžovatelka navíc v kasační stížnosti do značné míry pouze zopakovala svoji argumentaci uplatněnou již v odvolání a v žalobě, aniž by podrobněji uvedla, v čem konkrétně spočívá nesprávné posouzení věci soudem.

[16] K námitce neoprávněně vedené exekuce z důvodu nesprávného doručování žalovaný uvedl, že mezi stranami není sporné, že k řádnému doručení písemností stěžovatelce došlo až dne 9. 11. 2022 prostřednictvím jejího právního zástupce a s obsahem spisu se stěžovatelka seznámila dne 24. 11. 2022 při nahlížení do spisu. Pozdější doručení exekučního příkazu stěžovatelce však podle žalovaného nemá za následek nezákonnost prováděné exekuce jako takové ani souvisejících rozhodnutí o výši hotových výdajů. Neoprávněnost daňové exekuce nevyvolává ani její pozdější zastavení. Odkaz stěžovatelky na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 7/2018-38 není případný. V tomto případě se totiž řešila odlišná věc; krajský soud dovedl nutnost později zastavenou exekuci považovat za neoprávněnou z důvodu uplatnění principů správního trestání (v situaci, kdy byl posléze zrušen pokutový blok, na jehož základě byla vedena exekuce). Stěžovatelka pak nijak nerozvádí, v čem přesně spatřuje nesprávnost vypořádání této námitky městským soudem.

[17] K námitce, že stěžovatelce nenáleží vlastnické právo k vrtulníku, žalovaný uvedl, že podle § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví převod vlastnictví k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti teprve dnem zápisu do rejstříku. Žalovaný odkázal též na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. 10. 2020, č. j. 40 C 192/2019-91. V něm tento soud aproboval postup soudního exekutora, který z exekuce nevyloučil věc zapisovanou do leteckého rejstříku, neboť k převodu vlastnického práva došlo s ohledem na § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví až po soupisu věci v již zahájeném exekučním řízení. Správce daně přitom před zahájením exekuce ověřil, že vlastníkem vrtulníku je stěžovatelka. Na uvedeném nic nemění ani odkaz stěžovatelky na slovenské právo, které dle ní má být ve věci rozhodné. Přestože se totiž závazkový vztah mezi stěžovatelkou a kupujícím může řídit slovenským právem, je nutno z věcněprávního hlediska aplikovat zákon o civilním letectví, resp. Úmluvu o mezinárodním uznávání práv k letadlům, jíž je Česká republika smluvní stranou. Podle jejího čl. II odst. 2, pokud tato úmluva nestanoví jinak, určují se účinky zápisu mj. majetkových práv k letadlům vůči třetím osobám podle právního řádu toho smluvního státu, ve kterém je letadlo zaregistrováno (předmětný vrtulník je registrován v České republice). Ke stejnému závěru je nutno dospět i při použití nařízení Řím I [nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy], neboť § 5b zákona o civilním letectví je imperativním ustanovením ve smyslu čl. 9 odst. 2 tohoto nařízení. Současně by odmítnutí použití § 5b zákona o civilním letectví bylo v rozporu s veřejným pořádkem, což podle čl. 21 nařízení Řím I odůvodňuje nepoužití ustanovení práva kterékoli země určeného na základě tohoto nařízení.

[18] K témuž závěru je nutno dospět v otázce významu rozsudku Městského soudu Bratislava III týkajícího se určení vlastnictví k vrtulníku. Uvedený rozsudek byl vydán až poté, co žalovaný rozhodl o odvolání stěžovatelky. Probíhající soudní řízení na Slovensku žalovanému ve vydání rozhodnutí nijak nebránilo. Daňový řád nezná institut přerušování řízení, žalovaný tak o odvolání musel rozhodnout v zákonné lhůtě. Ani samotný rozsudek Městského soudu Bratislava III však nemá vliv na oprávněnost exekuce vedené vůči

stěžovatelce. Slovenský soud podle žalovaného neměl příslušnost o vlastnickém právu k vrtulníku rozhodovat, neboť podle nařízení Brusel I bis [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepřacované znění)] jsou pro řízení o platnosti zápisů do veřejných rejstříků výlučně příslušné soudy státu, v němž je rejstřík veden. Městský soud Bratislava III nadto rozhodoval podle slovenského práva, ačkoli se tato otázka s ohledem na výše uvedené musí spravovat českým právem. Jeho rozsudek také vykazuje znaky obdobné rozsudku pro uznání. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 1 Afs 86/2021-34, podle něhož v případě vydání rozsudku pro uznání může správce daně v daňovém řízení provést vlastní vyhodnocení konkrétního jednání. Žalovaný konečně odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 14. 4. 2025, č. j. 17 Af 8/2024-66, vydaný v související věci. Podle něj je namístě se od závěrů Městského soudu Bratislava III odchýlit. Převod vlastnického práva k letadlům zapisovaným do leteckého rejstříku se řídí českým právem. Podle městského soudu proto bylo nutné zohlednit úpravu zákona o civilním letectví.

[19] K námitce nepřiměřené výše nákladů exekuce žalovaný uvedl, že správce daně se při výběru poskytovatele služby neřídí jen nabídnutou cenou, nýbrž vybírá nabídku nejvhodnější vzhledem k okolnostem případu. Správce daně sice pro hangárování vrtulníku ne zvolil společnost, která nabídla nejnižší cenu, její hangár se však nacházel na stejném letišti jako uskladněný vrtulník, čímž došlo k úspoře nákladů za přelet. Krom toho správce daně oslovil i společnost LION Helicopters, jež mu však nabídla podstatně vyšší cenu, než uvádí stěžovatelka.

[20] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost **není** důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Městský soud se vypořádal se všemi relevantními žalobními námitkami. Z jeho rozsudku je zřejmé, že se zabýval všemi okruhy žalobních námitek, a ke všem zaujal ucelený a srozumitelně podaný právní názor. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů považoval městský soud postup žalovaného za souladný se zákonem. To, že s tímto odůvodněním stěžovatelka nesouhlasí, již není otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ale jeho věcné správnosti, kterou se

pokračování

kasační soud zabývá níže. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak naplněn není.

[23] Co se týká věcného posouzení případu, tak již v rámci výše podané rekapitulace napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že nynější případ není jediným sporem stěžovatelky ohledně náhrady nákladů předmětné daňové exekuce. K dané problematice se již Nejvyšší správní soud obsáhle vyjádřil v rozsudku ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025-64, kterým zamítl jinou kasační stížnost stěžovatelky v obdobné věci. Nejvyšší správní soud navíc ověřil, že stávající kasační stížnost je (až na jednu dílčí skutkovou okolnost, která bude rozebrána dále) shodná s kasační stížností, kterou stěžovatelka podala v řízení vedeném pod sp. zn. 1 Afs 90/2025. Nejvyšší správní soud v nynější věci neshledal žádný důvod k odchýlení se od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64, a bude z nich i v nyní projednávané věci vycházet.

[24] Pokud jde o námitky týkající se neoprávněnosti vedení dané exekuce, poukazuje zdejší soud na § 182 odst. 1 daňového řádu, dle kterého platí, že *exekuční náklady je povinen bradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně.*

[25] Uvedeným okruhem námitek se první senát Nejvyššího správního soudu obsáhle zabýval v odst. [28] až [42] rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64. Zde dal stěžovatelce za pravdu, že správce daně stěží v první fázi svého procesního postupu po obdržení žádosti slovenských orgánů jednal s potřebnou mírou pečlivosti. V tomto ohledu tedy korigoval závěry městského soudu. Uvedl, že správce daně mohl primárně postupovat podle § 14 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále jen „zákon o mezinárodní pomoci“), a za účelem doručení exekučního příkazu dožádat slovenské orgány. Pakliže se rozhodl doručovat stěžovatelce pomocí provozovatele poštovních služeb, měl pro nastoupení náhradního doručení fikcí zajistit naplnění požadavků plynoucích z (českého) daňového řádu, zejména povinnost písemnost uložit (§ 46 odst. 1) a zanechat adresátovi výzvu k převzetí písemnosti s poučením o následcích jejího nevyzvednutí (§ 46 odst. 2). Správce daně se tedy i podle nyní rozhodujícího senátu Nejvyššího správního soudu dopustil v průběhu daňové exekuce dílčího pochybení; nikoli však tím, že exekuční příkaz doručoval na adresu sídla stěžovatelky jako právnické osoby, nýbrž tím, že písemnosti považoval za doručené fikcí, ačkoli pro náhradní doručení nebyly splněny zákonné podmínky. V důsledku této vady nelze mít za to, že exekuční příkaz a navazující písemnosti byly stěžovatelce v prvních měsících řízení řádně oznámeny.

[26] Současně však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru stěžovatelky, že správce daně byl povinen doručovat namísto na adresu jejího sídla jednatelem stěžovatelky nebo společností ROLICK consult. Podle § 45 odst. 1 daňového řádu se právnické osobě doručuje na adresu jejího sídla. Ustanovení § 45 odst. 4 věty druhé daňového řádu umožňuje, aby správce daně nevyzvednutou písemnost doručil fyzické osobě oprávněné jednat jménem právnické osoby, pokud je mu adresa jejího pobytu známa; z jeho znění však neplyne *povinnost* správce daně takto postupovat. Pokud jde o tvrzené zastoupení společností ROLICK consult, podle § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Ze skutečnosti, že stěžovatelka měla zmocněnce v řízení před slovenskými orgány, neplynula českému správci daně povinnost z vlastní iniciativy zjišťovat existenci či rozsah takového

zastoupení, jestliže žádost slovenského dožadujícího orgánu informací o zástupci stěžovatelky neobsahovala.

[27] V případě pochybení správce daně konstatovaného výše v odst. [25] je třeba říci, že Nejvyšší správní soud už v rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64 dospěl k závěru, že uvedené procesní pochybení správce daně neznamenal, že exekuce byla jako celek prováděna neoprávněně. V tomto ohledu je nutné odlišit vydání exekučního příkazu a zahájení exekučního řízení podle § 178 odst. 1 daňového řádu od účinků exekučního příkazu vůči stěžovateli. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení; podle § 101 odst. 2 daňového řádu je rozhodnutí vydané okamžikem, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení. Současně však podle § 101 odst. 5 daňového řádu platí, že vůči příjemci je rozhodnutí účinné okamžikem jeho oznámení. Vadné doručování proto nelze bagatelizovat: bránilo tomu, aby byly stěžovatelce před řádným doručením exekučního příkazu přičítány všechny účinky tohoto rozhodnutí, a mělo význam i pro zákonnost některých navazujících úkonů. To však neznamenal, že by exekuce byla jako celek provedena neoprávněně ve smyslu § 182 odst. 1 daňového řádu, ani že by všechny hotové výdaje vzniklé při zajištění a uchování vrtulníku musel nést správce daně. Pro zahájení exekuce zde existoval zákonný důvod v podobě žádosti slovenského dožadujícího orgánu podle zákona o mezinárodní pomoci. Exekuční příkaz nebyl prohlášen za nicotný ani zrušen; vadný byl postup správce daně při vyhodnocení jeho doručení stěžovatelce.

[28] Na uvedeném nic nemění závěry rozsudku tohoto soudu ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 Ads 203/2023-21. V něm šlo o posouzení, zda vadně doručovaný exekuční příkaz mohl vyvolat účinek stavení promlčecí lhůty vůči povinnému. Zdejší soud dovodil, že takový nepříznivý účinek vůči povinnému nastat nemohl, nebyl-li povinný o exekučním příkazu zákonným způsobem zpraven. Nyní však Nejvyšší správní soud neodvozuje z vadně doručení exekučního příkazu účinek stavení či přerušování lhůty vůči stěžovateli. Posuzuje pouze, zda vada doručování automaticky činí veškeré hotové výdaje vzniklé při zajištění, uchování a správě sepsané movité věci nepřenositelné na stěžovatelku podle § 182 odst. 1 daňového řádu. Takový závěr z rozsudku č. j. 5 Ads 203/2023-21 neplyne.

[29] Na tomto místě je třeba upozornit na již výše předjímanou jedinou skutkovou odlišnost nynějšího případu a případu řešeného prvním senátem Nejvyššího správního soudu. K řádnému doručení exekučního příkazu došlo nejpozději dne 9. 11. 2022, přičemž první senát ve svém rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64 řešil náhradu nákladů exekuce za první čtvrtletí roku 2023 – tedy za období, ve kterém již došlo k řádnému oznámení exekučního příkazu stěžovateli prostřednictvím jejího zástupce a stěžovatelka již o probíhající exekuci prokazatelně věděla. Nejvyšší správní soud však v nynějším sporu řeší náhradu nákladů exekuce vzniklých od jejího zahájení v březnu 2022 do posledního čtvrtletí roku 2022 – tedy za období, které bylo v převážné části zatíženo výše popsanou vadou doručování.

[30] Ani uvedená skutková odlišnost však dle Nejvyššího správního soudu nezaložila důvodnost nynější kasační stížnosti. Jak již bylo konstatováno výše, exekuční řízení je dle daňového řádu zahájeno již vydáním exekučního příkazu, kterým se rozumí učinění úkonu k jeho doručení. Rovněž již výše Nejvyšší správní soud konstatoval, že předmětnou exekuci nelze jen z důvodu vadného doručování označit za neoprávněně provedenou jako

pokračování

celek, neboť český správce daně k exekuci přistoupil na základě zákonného důvodu v podobě žádosti orgánu cizího státu o vymáhání finanční pohledávky podle zákona o mezinárodní pomoci.

[31] Významné je rovněž to, že šlo o daňovou exekuci prodejem movitých věcí. Daňový řád u exekuce prodejem movitých věcí počítá s tím, že některé úvodní úkony směřující k soupisu a zajištění věcí mohou proběhnout i v situaci, kdy dlužník není předem fakticky seznámen s exekučním příkazem. Podle § 204 odst. 3 daňového řádu daňový exekutor při zahájení soupisu věcí oznámí účel svého příchodu, vyzve dlužníka k úhradě nedoplatku a doručí dlužníkovi exekuční příkaz na prodej movitých věcí; není-li dlužník přítomen, doručí se mu exekuční příkaz až s protokolem o soupisu věcí. Podle § 207 odst. 1 daňového řádu může daňový exekutor sepsané věci odebrat a postarat se o jejich vhodné zajištění. Smyslem této úpravy je zabránit zmaření exekuce movitých věcí (srov. důvodovou zprávu k § 204 daňového řádu). Z této úpravy však pochopitelně neplyne, že by řádné oznámení exekučního příkazu dlužníkovi bylo bez významu. Naopak, pro účinky rozhodnutí vůči dlužníkovi a pro zákonnost těch navazujících úkonů, které účinnost či právní moc exekučního příkazu vůči dlužníkovi předpokládají, je řádné oznámení potřebné. Pro nynější věc je podstatné pouze to, že opožděné řádné oznámení exekučního příkazu samo o sobě nečiní neoprávněnými úkony spočívající v zajištění a uchování sepsané movité věci, pokud pro exekuci existoval zákonný důvod a tyto úkony nebyly excesivní ani zbytečné.

[32] Z postupu správce daně, na základě kterého vznikly předmětné hotové výdaje, nevyplývá, že by správce daně postupoval excesivně nebo že by svým postupem zavinil příčinu ke vzniku zbytečných nákladů. Náklady na přelet, hangárování, konzervaci a znalecké ocenění vznikly v souvislosti se zajištěním, uchováním a správou vrtulníku jako sepsané movité věci, s níž bylo třeba po dobu exekuce nakládat tak, aby nedošlo ke znehodnocení její majetkové hodnoty. Stěžovatelka sice obecně tvrdí, že při řádném doručování by předmětné náklady nemusely vzniknout nebo by mohly vzniknout v nižší výši, v kasační stížnosti však nekonkretizuje, který z předepsaných hotových výdajů vznikl právě v důsledku vadného doručování, a nikoli v důsledku samotného zajištění a uchování sepsané movité věci. Netvrdí ani, že některý z těchto výdajů byl v důsledku vady doručování zbytečný, musel být vynaložen znovu nebo by při zákonném postupu správce daně zjevně nevznikl. Ani ve vztahu ke znaleckému ocenění stěžovatelka netvrdí, že by posudek byl v důsledku vady doručování nepoužitelný, musel být opatřen znovu nebo že by tento náklad nevznikl při zákonném pokračování exekuce prodejem vrtulníku. Otázkou samotné přiměřenosti ceny hangárování se Nejvyšší správní soud zabývá níže; zde posuzuje pouze to, zda vadné doručování samo o sobě činilo hotové výdaje nepřenositelné na stěžovatelku.

[33] Neoprávněnost předmětné exekuce jako celku nelze dovodit ani z rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2023, č. j. 18457/23/5100-41453-712140 (viz výše odst. [11]), vydaného v související věci. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí o příklepu, týkající se daného vrtulníku, tak, že se příklep neuděluje. Rozhodnutí žalovaného prokazuje, že vadné doručování mělo reálné procesní důsledky v dražební fázi exekuce. Z tohoto rozhodnutí však neplyne závěr, že exekuce byla neoprávněná jako celek ve smyslu § 182 odst. 1 daňového řádu, ani že by veškeré hotové výdaje vzniklé při zajištění, uchování a správě vrtulníku musel nést správce daně. Žalovaný v tomto rozhodnutí posuzoval zákonnost dražby a příklepu, nikoli otázku, zda jednotlivé hotové výdaje, které

jsou předmětem nynější věci, vznikly neoprávněně či zbytečně. Ostatně § 182 odst. 5 daňového řádu výslovně počítá s tím, že dlužník hradí hotové výdaje související s výkonem prodeje i tehdy, nedošlo-li k dražbě nebo zpeněžení předmětu daňové exekuce. Tím spíše nelze jen ze skutečnosti, že pozdější dražební fáze nebyla završena zákonným příklepem, dovodit automatickou nepřenositelnost všech dříve vzniklých hotových výdajů.

[34] Na okraj kasační soud poznamenává, že také v judikatuře se k úroku z neoprávněného vymáhání podle § 254 daňového řádu zdůrazňuje, že je třeba posuzovat konkrétní rozsah neoprávněnosti a její dopad na majetkovou sféru povinného; ani zjištění dílčí nezákonnosti automaticky neznamená neoprávněnost vymáhání v celém rozsahu (srov. přiměřeně rozsudek tohoto soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 10 Afs 37/2022-30, odst. [17] a [18]).

[35] Nejvyšší správní soud také v rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64 upozornil, že stěžovatelka v kasační stížnosti jen minimálně polemizuje s právním posouzením městského soudu, neboť její kasační argumentace na mnoha místech obsahuje takřka doslovně převzatou žalobní argumentaci (srov. odst. [24] až [26] citovaného rozsudku). Z uvedeného důvodu se zdejší soud v citovaném rozsudku odmítl pro nepřipustnost zabývat kasační argumentací ohledně následného zastavení celé předmětné exekuce a odkazem stěžovatelky na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 7/2018-38 (srov. odst. [26] rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64). Ke shodnému závěru o nepřipustnosti uvedených námitek dospěl Nejvyšší správní soud i nyní, neboť zmíněnou žalobní argumentaci městský soud vypořádal zejména v odst. 42 svého rozsudku. S tímto právním posouzením však stěžovatelka v kasační stížnosti nepolemizuje a pouze doslovně opakuje argumentaci obsaženou již v žalobě (srov. str. 7 a 8 žaloby a str. 10 a 11 kasační stížnosti). Tyto námitky jsou tak dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné.

[36] Rozsudek č. j. 1 Afs 90/2025-64 se obsáhle zabýval také námitkami stěžovatelky, že vedení předmětné exekuce vůči ní bylo neoprávněné, neboť vůbec nevlastnila předmětný vrtulník, který byl exekucí postižen. Tento okruh kasačních námitek neshledal zdejší soud v odkazovaném rozsudku důvodným a ani nyní nemá důvod se od tohoto právního hodnocení odchýlit.

[37] Stěžovatelce se již v odkazovaném rozsudku dostalo vysvětlení, že daný vrtulník je ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o civilním letectví letadlem zapsaným v leteckém rejstříku České republiky. Otázka převodu vlastnických práv k předmětnému vrtulníku se proto spravuje českým právním řádem, konkrétně pak § 5b odst. 1 zákona o civilním letectví. Stejný závěr plyne i z § 69 odst. 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, podle něhož se věcná práva k letadlům zapisovaným do veřejného rejstříku, jejich vznik a zánik řídí právním řádem státu, v jehož působnosti je tento rejstřík veden. Uvedené ustanovení zákona o civilním letectví váže účinnost převodu na okamžik zápisu do leteckého rejstříku (princip konstitutivnosti zápisu). Letecký rejstřík je současně vystaven na principu materiální publicity, třetí osoby se tudíž mohou spolehnout na údaje v něm uvedené. Správce daně přitom před vydáním exekučního příkazu ze dne 10. 3. 2022 ověřil, že stěžovatelka je v leteckém rejstříku uvedena jako vlastníka vrtulníku. Stěžovatelka ani netvrdí, že by k převodu vlastnictví v souladu s citovanou úpravou zákona o civilním letectví došlo v průběhu daňové exekuce. Na uvedené nemá vliv volba práva učiněná ve smlouvě o koupi vrtulníku se společností BARESJA. Volbou práva, kterým se podle vůle

pokračování

stran vyjádřené ve smlouvě má spravovat smluvní závazkový vztah, nelze vyloučit zvláštní pravidla upravující rozhodné právo pro otázky věcných práv. Uvedené platí tím spíše v případě věcných práv k věcem zapisovaným do veřejných seznamů. Teorie mezinárodního práva soukromého v tomto ohledu hovoří o mezích obligačního statutu, resp. věcněprávních účincích smlouvy (srov. např. *Kučera, Z. a kol. Mezinárodní právo soukromé*. Plzeň, Brno: Aleš Čeněk – Doplněk, 2015, s. 262 a násl., s. 285 až 286). Rozhodným právem upravujícím věcněprávní účinky převodu vlastnictví k předmětnému vrtulníku tak bylo české právo.

[38] Zároveň se stěžovatelce již v rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64 dostalo vysvětlení významu rozsudku Městského soudu Bratislava III, které navazuje na to, co již bylo konstatováno výše v odst. [37]. Z hlediska převodu vlastnictví je rozhodné právo státu, v němž je letadlo registrováno, v případě vrtulníku tudíž české právo. To váže okamžik účinnosti převodu vlastnictví na zápis této skutečnosti do leteckého rejstříku. Rozsudek slovenského soudu v otázce vlastnictví k vrtulníku proto nanejvýš vyjasňuje obligační otázku vzájemných práv k vrtulníku mezi stěžovatelkou a společností BARESJA. Jako takový může představovat pouze titul převodu vlastnického práva. Použitelná (česká) právní úprava však k účinnosti převodu vyžaduje vedle titulu též modus v podobě zápisu do leteckého rejstříku. Stěžovatelka však netvrdí, že by ke změně zápisu vlastníka vrtulníku v leteckém rejstříku došlo. Stejně tak není rozhodné pozdější rozhodnutí o odkladu jiné, navazující daňové exekuce. Odklad daňové exekuce podle § 181 odst. 1 daňového řádu má dočasnou povahu a sám o sobě neznamená, že dříve provedené exekuční úkony byly neoprávněné; zákon navíc výslovně počítá s tím, že právní účinky již provedených exekučních úkonů zůstávají při odkladu zachovány, nestanoví-li správce daně jinak. V podrobnostech k tomuto právnímu hodnocení odkazuje Nejvyšší správní soud na odst. 34 až 42 rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64.

[39] Nejvyšší správní soud se v již opakovaně citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64 zabýval i druhým okruhem kasačních námitek. Ty spočívaly v tvrzení o nepřiměřené výši hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce. V této souvislosti stěžovatelka zmiňovala zejména komunikaci mezi společností BARESJA a společností LION Helicopters. Z ní dovozuje nižší nabídkovou cenu za hangárování vrtulníku, než za kterou hangárování vrtulníku obstaral správce daně. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelka ve vztahu k ostatním hotovým výdajům, zejména k nákladům na přelet, znalecký posudek a konzervaci vrtulníku, neuplatňuje samostatnou konkrétní argumentaci; jejich nezákonnost dovozuje především od tvrzené neoprávněnosti exekuce jako celku, kterou Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal.

[40] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku č. j. 1 Afs 90/2025-64, správce daně nemá povinnost zajistit služby související s prováděním daňové exekuce na základě výběrového řízení, ani stanovit výši hotových výdajů tak, aby odpovídaly nejnižší možné ceně. Namítne-li však daňový subjekt nepřiměřenost exekučních nákladů, je správce daně povinen učinit součástí spisu podklad obsahující objektivizovaná zjištění stran ceny za určitou službu, jejíž úhradu jako exekučního nákladu následně správce daně uloží daňovému subjektu (viz také rozsudek tohoto soudu ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019-34). Městský soud v tomto ohledu shledal dostatečným úřední záznam správce daně ze dne 11. 3. 2022, z něhož vyplývá, jaké společnosti za účelem poskytnutí služby uskladnění vrtulníku oslovil a jaké nabídky předložily. Od tohoto závěru není

důvod se odchýlit. Není zřejmé, proč by se takový podklad měl ukázat nedostatečným pouze ve světle stěžovatelkou předložené emailové komunikace jednatelem dvou obchodních společností, z níž má plynout, že v září 2023 nabídla za hangárování vrtulníku společnost LION Helicopters společnosti BARESJA cenu 3 000 Kč měsíčně bez DPH. To platí obzvláště za situace, kdy společnost LION Helicopters správci daně nabídla v rozhodnou dobu cenu podstatně vyšší (220 000 Kč za rok). Stěžovatelkou uváděné skutečnosti tak nemohou úřední záznam správce daně znevěrohodnit.

[41] Správce daně proto postupoval v souladu se zákonem, pokud při výběru společnosti, které uskladnění vrtulníku svěřil, hodnotil nejen nabízenou cenu za uskladnění, ale také veškeré vícenálady či povinnosti a rizika spojená s jednotlivými nabídkami. Vybral-li správce daně společnost BLUE SKY s ohledem na skutečnost, že ta se nachází v rámci jednoho letiště spolu s hangárem Policie ČR – Letecké služby (kde byl vrtulník v době zahájení exekuce), jednal v souladu se zásadou hospodárnosti. Správce daně tímto postupem minimalizoval náklady na přelet do místa uskladnění a zároveň tím eliminoval rizika spojená s přeletem. Cena 5 000 Kč měsíčně odpovídala zjištěné cenové hladině. Z nabídek, jež správce daně získal, patřila mezi nejnižší (nižší cenu nabídla toliko společnost LOM Praha, s. p., která však sídlí v Praze, a jak správně uvedl žalovaný, bylo by tedy nutno přeletět do Prahy).

[42] Z výše vyložených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost nebyla důvodná, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[43] Stěžovatelka nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému pak nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti, proto ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu